

Șoricelul cel hoț

 Era odată o fetiță mică, veselă și sprintară, care avea o căciuliță roșie pe care o iubea tare mult, fiindcă i-o făcuse mama ei. Oriunde pleca, ea își punea și căciulița cea roșie.

Numai că în camera casei își avea culcușul un șoricel cam năzdrăvan. Îi plăcea să adune în casa lui fel de fel de lucruri: bucățele de hârtie colorată, nasturi, agrafe, chei și tot ce nu-ți mai trece prin minte. Așa se face că, odată, văzând căciulița cea roșie, a pândit un moment bun și cu mare greutate a tras-o în gaura lui.

Într-o zi, când fetița a vrut să iasă la joacă, nu și-a mai găsit nicăieri căciulița.

Caut-o-n sus, caut-o-n jos, nu era și pace bună! Biata fată a început să plângă, dar văzând că nu rezolvă nimic, și-a șters lacrimile și a zis:

— Trebuie să plec să-mi caut căciulița! Dar unde?

A ieșit în curte și a văzut-o pe pisicuța Miau întinsă la soare.

— Pisico, n-ai văzut tu căciulița mea? E roșie și e foarte frumoasă. Mi-a făcut-o chiar mama și nu m-am despărțit niciodată de ea. Dar acum n-o mai găsesc.

— N-am văzut nimic, fetițo! răspunse plictisită pisica și îi întoarse spatele.

Mai merse fetița și întâlni un cățeluș. Îi puse aceeași întrebare și primi același răspuns. Nici el nu văzuse nimic. Ce era de făcut? Intră în curtea găinilor. Aici era mulțime de pui, de găini, de rațe, de găște și printre ele se plimba țăntoș un cocoș. Era unul uriaș, cu pene frumos colorate, strălucitoare, cu o coadă ca de păun și o creastă mare, roșie și bătută. La început s-a cam speriat de el, dar cocoșul nici n-a băgat-o în seamă.

Fetița s-a apropiat atunci cu sfială de o găină mai plăpândă și i-a zis:

— Tanti găină, n-ai văzut căciulița mea cea roșie? Mi-a făcut-o mama și acum n-o mai găsesc.

— N-am eu grijă de căciulița ta! Ia vezi-ți de drum!

Fetei mai să-i dea lacrimile. Un pușor s-a apropiat de ea și i-a spus:

— Fetițo, întreabă-l pe cocoș, că, aici, la noi, el este responsabil cu toate!

— Dar mi-e frică să mă apropiu de el. Uite ce mare și ce mândru e!

— Nu te speria! De fapt, e foarte cumsecade. Vin și eu cu tine.

Fata a prins curaj și, cu pușorul după ea, s-a apropiat de cocoș.

— Nene, nene cocoșule, n-ai văzut tu căciulița mea roșie pe care mi-a făcut-o mama?

Cocoșul s-a uitat cam chiorâș la ea, a bătut din aripi și când a cântat odată „Cucuriguuu!”, toată ograda a înlemnit. Fetița, uitând și de căciuliță și de tot, a rupt-o la fugă. După un timp, s-a oprit trăgându-și răsuflarea. Se oprise direct în stradă, sub o salcie mare și pletoasă. S-a așezat la rădăcina ei și a început să plângă. Salcia și-a coborât crengile și a mângâiat-o încetișor.

— De ce ești atât de supărată?
— Cum să nu fiu supărată, dacă nu știu cine mi-a luat căciulița?
— Ce căciuliță?
— Cea mai frumoasă căciuliță din lume. Mama mea mi-a făcut-o.
— Dacă ți-a făcut-o mama, sigur că e frumoasă și ții mult la ea.
— Daaa! Și i-am întrebat pe toți din casă și din curte, dar nimeni nu îmi spune nimic.

— Știi ce? Crengile mele sunt fermecate. Ia una, așa mai grosuță și mai mărișoară, du-te plină de curaj în curte și mai întreabă-i o dată. Spune-le că ai în mână o creangă din salcia pletoasă de la poartă care va juca îndată pe spinarea lor.

Fata așa făcu. Cum a luat crenguța în mână, s-a simțit plină de curaj. A intrat prima dată în curtea găinilor și s-a dus spre cocoșul cel țăntoș:

— Cocoșule, uită-te bine! Am în mână o creangă fermecată și dacă nu-mi spui unde-i căciulița mea, fac o vrajă de nu-ți mai rămâne nici măcar o pană!

Cocoșul s-a uitat cam mirat, dar când a văzut creanga a spus înfricoșat:

— Eu nu știu, dar te ajut cu drag.

Și îndată a luat-o la fugă după găină.

— Caută căciulița, că nicio pană nu mai rămâne pe tine!

Găina s-a luat după câine:

— Caută căciulița, că nu-ți mai rămâne niciun smoc în blană!

Câinele s-a luat după pisică:

— Dacă nu găsești căciulița, e vai de blana ta!

Pisica s-a dus țintă la șoricel:

— Acum, să-mi scoți căciulița, că altfel e vai și-amar de pielea ta!

Șoricelul, neavând încotro, a intrat în culcușul lui și a tras afară mândrețe de căciuliță.

Cum a văzut-o, fata a strâns-o la piept, fericită că n-a rătăcit un dar atât de prețios de la mama sa.

